

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 275.

72de Møde.

Onsdagen den 8de Maj.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Der blev ved Fordn. af 20de Juni 1788 paabudt en Afgift af 30 Rbd. for Enhver, som stillede for sig til Armeen, naar han ikke havde kjøbt eller fæstet Gaard. Denne Skat blev i selve Anordningen bestemt til at grundlægge et Fond, hvis Bestemmelse skulde være at anvendes til Fordeel for Landmillicien, og derfor kaldtes dette Fond Landmilliciefondet. Dette Fond tiltog, da disse Kjendelser vare meget betydelige og fik blandt andre mindre betydelige Formaal ogsaa den Bestemmelse at give Pension til de Soldater, som vare komne til Skade i Tjenesten, og det er et af de faa Midler, vi have til at gjøre noget godt mod vore Invalider. Da der i Aaret 1840 blev Spørgsmaal om at reducere de separate Fonds, erkjendte man, at dette Fond havde en saadan særlig Bestemmelse, at det ikke godt kunde gaae ind under den almindelige Statskasse, og Fondet blev staaende som separat og det var ifjor voret op til 300,000 Rbd. Dette er altsaa, mine Herrer, et Fond, som synes at staae i en vis Analogie med Befordringsvæsenets Fond, det er opstaaet ved en Afgift, som er blevet paabudet en særlig Klasse af Borgere i Staten; det er paabudet i den Hensigt, at tjene til Bedste for et vist Statsmedlem, og det er blevet staaende saaledes heelt som særligt Fond, og har altid anvendt sine Midler efter sit Diemeed. Nu indtræder der imidlertid en Tid, hvor den Skat, som er paalagt, pludselig synker, idet, som De erindrer, disse Kjendelser ved Værnepligtens Indførelse ophorte at finde Sted. Regjeringen gjør da Noget, som den i mine Dine fuldkommen har Ret til — den inddrager Fondet. Det er skeet for faa Maaneder siden, udenat dertil er indhentet Rigsdagens Samtykke, som maaskee heller ikke

var nødvendigt. Det er altsaa anerkjendt ved denne Leilighed, at et saadant separat Fond under visse Omstændigheder uden Videre kan inddrages i Statskassen. Befordringsvæsenets Fond er opstaaet under særegne Betingelser, som af den ærede Finantsminister ere antydede, og han har under disse Omstændigheder troet, at man kunde lade det berøve ved at udslette de Ord, som stode i Loven, at det ikke er Statskassen tilhørende. Men jeg troer paa den anden Side, at det maa erkjendes, at man ikke paa nogen Maade kan lade nogen Tvivl herske om at saadanne særegne Væsenet som Befordringsvæsenet osv. ikke let kunne være i Besiddelse af saadanne Fonds, naar disse ere grundede paa en Afgift, som ikke er frivillig, men som af Staten er paabuden i en bestemt Hensigt. Hvad Finantsministeren har udtalt om at Udvalget har foreslaaet, at lade Udgifterne blive staaende, det er ikke ganske saaledes at forstaae; thi Udvalget har foreslaaet at lade Udgifterne blive staaende og Indtægterne som de stod, fordi de anerkjendte det Hensigtsmæssige i, at dette Fond indtil videre bestod i sin nuværende Form, og ligeledes at det endnu kunde trænge til nogen Accumulation; men Udvalget har villet tilraade Thinget bestemt at forbeholde sig dette, at naar man i Fremtiden skulde finde, at dette Fond enten naaede en betydeligere Størrelse end man anstaae det for Hensigtsmæssigt, eller det ikke bestod i nogen god Form, og disse Penge kunde anvendes til et Diemeed, der var vigtigt, maatte man have fuldkommen frie Hænder, og derfor maa jeg paastaae, at denne Udvalgets Indstilling her indtil videre bliver forbeholdt. Det sidste Punkt, hvad Ordenscapitlets Fonds angaaer, skal jeg, da Finantsministeren ikke vil modsætte sig den Opførelse af samme, som her er foreslaaet af Udvalget, heller ikke opholde mig videre ved, men kun bemærke, at efter hvad der er bekjendt om dette Fond og som findes